

Chương 260: Hẹn Hò Cùng Các Nữ Sinh Lớp 1-A

(Số từ: 3091)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

20:00 PM 29/03/2023

Tôi không chắc liệu Eleris có tin rằng tôi biết trước tương lai hay không.

Tuy nhiên, tôi không có lựa chọn nào khác ngoài việc tiết lộ bí mật quan trọng nhất cho Eleris, vì giờ đây cô ấy phải đảm nhận nhiệm vụ quan trọng nhất. Thời gian sẽ chứng minh lời nói của tôi là đúng.

Eleris dường như chấp nhận, ở một mức độ nào đó, rằng mong muốn liên lạc với Black Order và nhiều điểm đặc biệt của tôi bắt nguồn từ kiến thức đó. Do đó, việc thảo luận chi tiết hơn với Eleris trở nên dễ dàng hơn phần nào.

Chúng ta phải ngăn chặn một cuộc khủng hoảng lớn sắp xảy ra trong tương lai.

Với một tiền đề lớn như vậy được đặt ra, không cần phải giữ bí mật giữa chúng tôi.

Tuy nhiên, vấn đề vẫn còn.

"...Ngài không biết sao?"

"Chà, không hẳn."

“Điện hạ không phải bảo là ngài biết trước tương lai sao?”

"Ta không biết tất cả mọi thứ, còn nhiều điều mà ta không biết."

"Nhưng, Điện hạ mong đợi điều gì sẽ xảy ra nếu ngài lừa dối Black Order bằng những lời nói dối!"

Eleris kêu lên, có vẻ kinh ngạc.

Ờ, thì...

Cảm giác như thể tôi đã gây ra rắc rối và đang bị mẹ mắng vậy.

"Những gì ta biết là Aaron Mede là một thành viên của Black Order. Điều đó không có nghĩa là ta biết tìm họ ở đâu. Ta đã ném bất cứ thứ gì có thể vào tình huống này vì có vẻ như sẽ không có cơ hội giao chiến với họ nếu ta bỏ lỡ nó."

"Haizz... Vậy chúng ta nên làm gì đây? Thàn cho rằng Điện hạ cũng không biết nhiều về Cantus Magna?"

"Đúng vậy."

“Haizz...”

Khi tôi viết truyện, vấn đề phát sinh từ độ dài của câu chuyện này trở nên rõ ràng.

Việc đăng nhiều kỳ trong thời gian dài thách thức trí nhớ và khả năng của con người, chắc chắn sẽ gây ra các vấn đề. Người ta có thể quên

breadcrumb mà họ đã phân tán hoặc không thể lấy lại chúng do độ phức tạp ngày càng tăng.

Đối với tôi, Black Order là những mẫu bánh mì 'không thể lấy lại được'. Tôi chưa quên họ, nhưng vấn đề dường như trở nên quá rộng lớn, vì vậy tôi chỉ... cho qua.

Đó là sản phẩm của sự vô trách nhiệm của tôi.

Black Order đã xuất hiện một lần trong phần của Aaron Mede và được đề cập liên quan đến các Thợ săn vàng, nhưng chỉ có vậy thôi.

Mặc dù tôi đã mô tả chúng với ấn tượng về sự vĩ đại và có những ý tưởng trong đầu, nhưng chúng không bao giờ xuất hiện nữa. Các mẫu bánh mì nhỏ hơn đã bị hấp thụ hoặc bị lãng quên trong sự cố Cổng.

Tôi cũng chưa bao giờ nói về những gì họ đã làm trong sự cố cổng.

Tất cả những gì còn lại trong tâm trí tôi là những suy nghĩ tôi có khi lần đầu tiên hình dung ra Black Order.

Black Order hành động và hành động theo tiêu chuẩn của riêng họ, bất chấp đạo đức xã hội. Điều này đúng với Black Order, Golden Huntresses và Cantus Magna.

Black Order xuất hiện một lần duy nhất.

Cantus Magna chỉ được nhắc đến nhưng chưa bao giờ xuất hiện.

Cuối cùng, mớ hỗn độn đó là của tôi để dọn dẹp, và tôi phải tự khám phá thông tin.

Nếu sự cố Cổng bắt nguồn từ Black Order, tôi phải tìm hiểu về họ.

Vấn đề bây giờ là tôi đã giả vờ sở hữu thông tin hấp dẫn đối với Black Order trong khi tôi không có thông tin gì thuộc loại này.

Vì vậy, Eleris hiện đang nhìn tôi với vẻ thương hại.

"Ừm... Ta không biết nhiều về Cantus Magna, nhưng ta biết cách gặp họ."

"Điện hạ biết phương pháp này sao?"

Ah.

Nhưng nói ra điều này có thể...

Hãy cho tôi một lời trách mắng nặng nề...

Không, nó không phức tạp; nó thực sự khá đơn giản.

Không có gì tốt hơn thế này.

"Họ là Thợ Săn Vàng đúng không?"

"Đúng."

"Vì vậy, một cách tự nhiên, nếu chúng ta sử dụng một lời nguyền bị cấm, họ sẽ đến, phải không?"

"..."

Vẻ mặt của Eleris trở nên lạnh lùng. Nó làm tôi nhớ đến những lần Ellen lườm tôi với ánh mắt lạnh lùng.

Tuy nhiên, Ellen luôn giữ thái độ nghiêm khắc, điều này khiến mọi chuyện có phần dễ chịu. Nhưng Eleris, người luôn vui vẻ lại lườm tôi.

Để triệu tập các Thợ săn vàng, ta phải sử dụng phép thuật bị cấm.

Nhận định này không sai!

"Thần phải làm gì với suy nghĩ này của ngài đây?!"

Eleris cuối cùng xông ra và giật tóc tôi.

*Chụp!

*Ầm!

"Thần đã làm gì vậy...!"

Sau đó, cô ấy giật mình với hành động của chính mình, xoa đầu tôi thật mạnh và xin lỗi rỏ rít.

Tất nhiên, đề nghị sử dụng các Thợ săn Hoàng kim để triệu hồi Cantus Magna của tôi đã bị từ chối.

"Eleris, hãy bình tĩnh suy nghĩ. Nếu Black Order phát hiện ra ta nói dối, chúng ta sẽ phải chiến đấu với chúng. Dù bằng cách nào, chúng ta chắc chắn sẽ đụng độ với một trong hai người, phải không?"

"Im lặng!"

Eleris thở dài, lấp bắp.

"Có thể có ai đó trong Hội đồng biết điều gì đó. Hãy bắt đầu bằng cách tìm kiếm manh mối ở đó. Dù sao thì cũng có một số gia đình dính líu sâu vào vấn đề này."

"Thật sao?"

"Ma cà rồng sống lâu năm chắc chắn sẽ trở thành pháp sư. Không có gì tốt hơn là học hành chăm chỉ để giết thời gian."

Chúng tôi quyết định tạm gác phương pháp cực kỳ nguy hiểm sang một bên và tìm kiếm manh mối từ Hội đồng ma cà rồng.

Quá trình hành động của chúng tôi sẽ được quyết định ở đó. Điều quan trọng nhất là liệu chúng có thể được đặt trong tay của chúng tôi hay không.

Tôi hướng dẫn Eleris về những nhiệm vụ phải thực hiện bên ngoài Temple, trong khi cuộc sống hàng ngày của chúng tôi vẫn tiếp tục.

Mặc dù chúng tôi chưa chuẩn bị bất kỳ manh mối nào về Black Order, nhưng khả năng chiến đấu với chúng là rất thấp. Nếu cần, tôi có thể đe dọa sử dụng Thợ săn vàng để triệu hồi Cantus Magna. Black Order sẽ có lý do riêng để không sử dụng phương pháp đó.

Trường hợp của Aaron Mede đã được giải quyết và Eleris là người duy nhất tôi chia sẻ bí mật.

Vấn đề là.

"..."

"Cậu biết đấy, hai cậu trông khá rõ ràng."

"Ý cậu là gì?"

Khi tôi đang lặng lẽ ăn sáng, Liana liếc nhìn tôi và Ellen trong khi nhai phần cuối của chiếc nĩa.

"Lại giận nhau sao?"

"Không? Ý cậu là gì khi nói 'lại'?"

"Chúng tớ không giận nhau."

Tuy nhiên, biểu cảm của mọi người đều hiểu là, "Hai cậu giận nhau."

"Hai người này bình thường không nói nhiều, nhưng có giận nhau hay không thì rõ ràng đúng không?"

Trước lời nói của Liana, Adelia cười và gỡ đầu, có lẽ nghĩ rằng khoảnh khắc cô ấy nói, tôi sẽ cáu kỉnh.

Sau sự cố lần trước, tôi và Ellen rơi vào một khoảng im lặng khó xử, như thể chúng tôi đã giận nhau nhưng không hoàn toàn.

Ellen tức giận với tôi, và tôi tức giận với Ellen.

Chúng tôi lo lắng cho nhau, nhưng kết quả là chúng tôi có tác động tiêu cực đến nhau.

Tôi nên nói gì đây?

Bên ngoài và bên trong, Temple chứa đầy những vấn đề khiến đầu tôi như muốn nổ tung.

Ellen không phải là vấn đề duy nhất. Liana quay sang người bên cạnh và hỏi.

"Và tại sao gần đây cậu lại thế này?"

"...Không, tớ không sao."

Harriet đang nhắm nháp bữa sáng của mình, cúi đầu xuống với vẻ mặt ủ rũ.

Harriet đã phải chịu đựng một thứ gì đó giống như 'PTSD' do cảnh tượng gây sốc mà cô chứng kiến trong dinh thự của Aaron Mede.

Harriet đã không trực tiếp tham gia vào cuộc chiến. Sau khi trải rộng [trường kháng ma thuật], Ellen lo phần còn lại.

Tuy nhiên, cô đã nhìn thấy những người bị Homunculus điều khiển bị ảnh hưởng bởi câu thần chú chống ma thuật của cô.

Mặc dù đó không phải là một vụ giết người, Harriet dường như xem nó như vậy.

Sau đó là những âm thanh đáng sợ mà cô nhìn thấy trong xưởng dưới lòng đất.

Đó hẳn là nguyên nhân trực tiếp khiến cô ấy bị tổn thương. Tôi không vào đó nên không nhìn thấy, nhưng có vẻ như Ellen nghĩ đó là cảnh tượng mà cô ấy không bao giờ muốn nhớ lại.

Nó không thể được giúp đỡ.

Sau khi kết thúc bài học của chúng tôi, Ellen, Harriet, Liana, Adelia và tôi ra khỏi Temple.

Ellen đi cách tôi một quãng, trong khi Harriet đi cùng Adelia. Đương nhiên, Liana và tôi dẫn đầu, sánh bước bên nhau.

"Như vậy, có vẻ như vấn đề trước đó đã được giải quyết?"

"...Nhiều hơn hoặc ít nhiều là vậy."

Nếu nó không được giải quyết, sẽ không có lý do gì để tôi theo cô ấy ra ngoài. Liana là một người kỳ quặc, dường như sở hữu một trực giác nhạy bén nhưng đôi khi cũng không phải như vậy.

"Có vẻ như do sự cố đó mà chúng ta rơi vào tình cảnh này..."

Cô ấy có thể nghi ngờ rằng rắc rối đã xảy ra ở một nơi nào đó không xác định nhưng đã kiểm chế không hỏi về nó. Tuy nhiên, thật bất ngờ khi chúng tôi kết thúc bằng việc ngắm hoa.

Những trò tiêu khiển như vậy không có hứng thú với tôi. Xem xét Ellen và Adelia, họ dường như đắm chìm trong ma thuật, không liên quan nhiều đến hoa. Tất nhiên, Harriet hẳn đã sống trong một cung điện có vườn hoa lộng lẫy.

Ellen có lẽ cũng không khác mấy.

"Cậu có thích hoa không?"

Trước câu hỏi của tôi, Liana nghiêng đầu sang một bên.

"Không đặc biệt thích lắm? Tôi có thể quan tâm hơn nếu đó là quần áo."

Rõ ràng là cô ấy không đặc biệt quan tâm đến bản thân những bông hoa, mà chỉ muốn thay đổi phong cách bản thân.

Chúng ta đi ngắm hoa vì ai?

Irene Dahae.

Nói cách khác, bờ sông Hàn ở Seoul, được đặt tên là Royal Gradium.

Tôi đã từng đến khu vực này khá thường xuyên khi băng Rotary được đặt ở đây, nhưng kể từ khi họ chuyển đi, tôi không có lý do gì để đến.

Mùa thu hoa nở khắp nơi, thu hút nhiều người ra ngoài dạo mát. Đó là một thế giới sau cái chết của Ma vương—một thế giới hòa bình.

Ở nơi này, mọi người ngắm hoa mà không có bất kỳ lo lắng.

Chúng tôi là một trong số họ.

Mọi người đến ngắm hoa mà không suy nghĩ nhiều, và Liana cũng không ngoại lệ.

Tuy nhiên, vì chúng tôi đã ở đây, chúng tôi đi bộ dọc theo con đường, chiêm ngưỡng những bông hoa rải rác xung quanh.

Liana nắm lấy cánh tay tôi và chỉ vào một loại hoa nào đó trải rộng khắp khu vực.

Hoa phong phú nhất.

"Đó là loại hoa gì?"

"Đó là hoa vũ trụ."

"...Tại sao cậu lại biết điều đó?"

"Chà... đó là kiến thức phổ thông."

Làm sao cô ấy có thể đến ngắm hoa mà không biết vũ trụ là gì?

Nhưng có vẻ như không chỉ Liana không biết, mà những người khác cũng đều nghiêng đầu. Ánh nhìn của họ đối với tôi dường như đã thay đổi.

Đột nhiên, tôi bị đẩy vào một thế giới khác.

"Các cậu cũng không biết sao?"

Trước câu hỏi của tôi, Adelia gãi má.

"Không phải chúng tớ không biết đó là hoa vũ trụ..."

"...Tất cả các cậu đều ngạc nhiên khi tớ biết về hoa ư."

Ellen, Harriet, Adelia và Liana đều gật đầu.

Vậy thì.

Thật ngạc nhiên khi một người như tôi biết tên của những loài hoa bình thường.

Thật đau lòng.

Trong khi tôi không đặc biệt quan tâm, tôi biết một số tiền lệ hợp lý.

Tất nhiên, tôi đã từng ghi nhớ tên và ý nghĩa của nhiều loại hoa khác nhau để mở rộng vốn từ vựng của mình. Nó không hữu ích khi viết, nhưng nó giúp tôi nhớ tên các loài hoa phổ biến và ý nghĩa của một số loài khác.

"Này, hoa kia tên là gì?"

"Một bông hoa cúc."

"Còn đó?"

"...Đó cũng là hoa cúc."

"Nhưng màu sắc khác nhau? Hoa đầu tiên màu trắng, và hoa kia màu vàng."

"Đùa tở à? Cậu không biết hoa hồng đỏ và hoa hồng trắng đều là hoa hồng sao? Cậu thật sự là ngốc như vậy sao?"

"À, tở hiểu rồi. Chúng trông giống nhau khi kiểm tra kỹ hơn."

Mặc dù nó hầu như không phải là kiến thức phi thường,

Trên thế giới này, có rất nhiều loài hoa mà tôi không thể phân biệt được nguồn gốc của chúng—không biết chúng là loài độc nhất của thế giới này hay chỉ đơn giản là những loài hoa mà tôi không biết đến từ thế giới của mình.

Tất nhiên tôi không thể biết tất cả. Chắc chắn sẽ có nhiều điều mà tôi không nhận ra.

Nhưng khi mặt trời bắt đầu lặn, vẻ mặt của những người xung quanh tôi trở nên kỳ lạ.

Có vẻ như họ đã chứng kiến một khía cạnh hoàn toàn khác của tôi so với trước đây.

"Aahh, sao các cậu lại phản ứng như vậy? Tôi biết một chút về hoa có gì ngạc nhiên sao?"

"Tất nhiên rồi."

Liana thay mặt cả nhóm đáp lại.

"Cậu thực sự là một bí ẩn, khi chúng tôi càng quan sát cậu."

Cuối cùng, có vẻ như khía cạnh mới phát hiện của tôi không được đón nhận một cách thuận lợi.

Không hiểu vì lý do gì mà mặt Harriet đỏ bừng.

Những kẻ ngốc này, có vẻ như họ đã hiểu làm điều gì đó.

Tôi quyết định thay đổi bầu không khí.

"Tuy nhiên, tôi thấy việc ngắm hoa này khá đặc biệt."

"Tại sao?"

Khuôn mặt của họ thể hiện sự tò mò không biết tôi sẽ nói gì tiếp theo.

"Về mặt sinh học, hoa là cơ quan sinh sản của thực vật, phải không?"

Chính xác hơn là nhụy hoa và nhị hoa.

"Thật thú vị khi chúng ta tụ tập để quan sát các cơ quan sinh sản?" (*Thuc: Đùa không dui gái lớp A đã căng =)))*)

"Ah..."

"..."

"..."

"Quả nhiên cậu là một tên khốn nạn."

Thành công, tôi đã làm dịu tâm trạng của mọi người.

Tôi không thể nói chắc liệu việc ngắm hoa có thực sự làm thay đổi tinh thần của chúng tôi hay không. Khi mọi người chuẩn bị rời đi, Ellen giữ tôi lại.

"Chỉ một chút."

"...Huh?"

Ellen ra hiệu bằng mắt.

"Ở lại thêm chút nữa."

Rõ ràng là cô ấy muốn có thời gian riêng với tôi. Những người khác dường như chấp nhận điều này.

Có lẽ vì hiểu lầm mà chúng tôi đã giận nhau nên họ cho rằng chúng tôi cần thời gian để nói chuyện riêng. Không phản đối, họ để chúng tôi một mình.

Buổi tối mùa thu gần đến, mặt trời lặn.

Chúng tôi ngồi cạnh nhau trên bậc thềm gần sông Irine.

" ... "

" ... "

Chúng tôi đã từng giận nhau.

Tôi sẽ vướng vào những công việc nguy hiểm hơn, hầu hết trong số đó tôi không thể chia sẻ với Ellen, và tôi cũng không muốn tìm kiếm sự giúp đỡ của cô ấy.

Bởi vì vấn đề này quá nguy hiểm.

Ngay cả một sự hiểu biết nhỏ nhất về những gì tôi sắp làm cũng sẽ gây bất lợi cho Ellen. Nếu cô ấy biết, vấn đề sẽ không nằm ở việc tôi dính vào nguy hiểm, mà là những bí mật mà cô ấy sẽ khám phá ra.

Tôi không thể hiểu được điều gì sẽ xảy ra sau đó.

Tôi không muốn tưởng tượng nó.

"Có vẻ lạ."

Ellen nhẹ giọng nói.

"Cái gì lạ cơ?"

"Khi ai đó quá quý giá với cậu, cậu nên nói chuyện tử tế với họ, đối xử tốt với họ và làm những gì cậu phải làm."

" ... "

"Nhưng khi ai đó quá quý giá với mình, có vẻ như cuối cùng chúng ta chỉ nói những điều tổn thương và gây ra nỗi đau với họ."

Ellen lặng lẽ nhìn mặt sông tĩnh lặng, mặt nước phản chiếu ánh đỏ của hoàng hôn.

"Thật ngu xuẩn."

"...Chuyện đó..."

Vì lý do nào đó, tôi đã ném một hòn đá xuống sông. Tôi quan sát khi nó tạo ra những gợn sóng nhỏ trước khi chìm xuống dưới bề mặt.

Dưới ánh hoàng hôn mùa thu cháy bỏng.

"Tớ xin lỗi."

"Tớ cũng vậy. Tớ xin lỗi."

Chúng tôi xin lỗi nhau.

Ellen dựa đầu vào vai tôi.

Đã lâu rồi kể từ khi chúng tôi làm như vậy.

"Reinhardt."

"Vâng?"

"Arron Mede. Cậu không giết ông ta phải không?"

"..."

Ellen đã biết từ lâu.

Cô không còn lựa chọn nào khác ngoài việc biết.

Lời nói dối xung quanh cái chết của Arron Mede—đầu ông ấy đã nổ tung, một vết thương mà tôi không thể gây ra.

Mặc dù tôi đã giấu xác nhưng có thể Ellen đã nhìn thấy.

"Đúng vậy."

Ellen không tọc mạch thêm nữa.

"Khi cậu trở thành một Bạc thầy kiếm thuật, cậu sẽ chia sẻ bí mật của mình với tớ chứ?"

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading